

РЕШЕНИЕ

№ 2620

гр. София, 18.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева
Мария Стоева**

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1169** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от „Дриймс Транс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Г. В., чрез адв. К. И. А., срещу решение № 4659/05.12.2022 г. по а.н.д. № 10853/2022 г. по описа на Софийския районен съд, 104 с-в, с което е потвърден електронен фиш № [ЕГН] на Агенция „Пътна инфраструктура“ /А./ към министъра на регионалното развитие и благоустройството, с който за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от Закона за движението по пътищата /ЗДВП/ и на основание чл.187а, ал.2, т.3 във вр. с чл.179, ал.3б от ЗДВП на „Дриймс Транс“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв.

С жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно поради нарушение на материалния закон, допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила, довело до ограничаване на правото на защита на санкционираното лице, и явна несправедливост на наложеното наказание.

Жалбоподателят сочи, че въззивният съд е постановил своето решение при нарушение на закона, тъй като не е определил релевантните по делото факти, въз основа на което е постановил решение, без да е доказан целият фактически състав на твърдяното нарушение. Неправилно са тълкувани и приложени относимите към настоящия случай

правни норми, регулиращи обществените отношения във връзка с ползването на платената пътна мрежа и събирането на съответните за това такси. Касаторът счита, че районният съд е коментирал единствено доказателствата, представени от А., без да даде самостоятелна оценка на доказателствата, представени от жалбоподателя, като в тази връзка сочи, че не са допуснати направените от санкционираното лице доказателствени искания, без наличието на мотиви в тази насока, като по този начин съдът е лишил жалбоподателя от възможността пълноценно да осъществи своето право на защита, както и да попълни делото с относими доказателства. Аргументира се, че именно недопускането на доказателствените искания на жалбоподателя, без основателни мотиви за това от страна на съда, както и даването на ход предвид наличието на процесуални пречки за това, са съществени нарушения на съдопроизводствените правила, налагащи отмяната на обжалваното решение със законните последици от това.

Жалбоподателят счита за изцяло неправилни констатациите на съда относно възможността за издаването на електронен фиш по чл. 179, ал. 3б ЗДвП по смисъла на чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП, като поддържа становище, че законодателят е предвидил възможност да се издава електронен фиш /ЕФ/ единствено за нарушение на чл. 179, ал. 3 ЗДвП, но не и за нарушения по чл. 179, ал. 3б ЗДвП. Твърди, че е налице константна съдебна практика по този въпрос, позовавайки се на конкретни съдебни актове по идентични казуси. Соци, че систематичното тълкуване на цитираните разпоредби обуславя извод, че неправилно на дружеството е ангажирана отговорност по чл. 179, ал. 3б ЗДвП, като е издаден електронен фиш при условията на чл. 189ж ЗДвП, тъй като съгласно чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП електронен фиш може да се издаде / правна възможност за наказващия орган/, когато се установи нарушение на чл. 179, ал. 3 ЗДвП, но не се издава за нарушения по чл. 179, ал. 3б ЗДвП. Подчертава, че нормите на чл. 179, ал. 3 и ал. 3б от ЗДвП имат различно съдържание, като с първата се предвижда наказание за водач, който управлява ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което е дължима, но не е заплатена такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата, а с втората - наказание за собственик на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, включително в резултат на невярно деклариран данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от ЗП. Различни са и субектите, на които могат да бъдат наложени и предвидените със закона различни по вид и размер наказания, както и нарушенията, за осъществяването на които се налагат тези наказания - незаплатена такса чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗП / чл. 179, ал. 3 ЗДвП / и изцяло или частично незаплатена дължима такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП, включително в резултат на невярно деклариран данни - чл. 179, ал. 3б ЗДвП. Според касатора приложение следва да намерят разпоредбите, регламентиращи съставянето на акт при установено административно нарушение и издаването на наказателно постановление, при наличието на предпоставките за това, като поддържа, че неиздаването на акт за установяване на административно нарушение и наказателно постановление е съществено процесуално нарушение, тъй като се ограничават правата на лицето, сочено за нарушител, включително да възрази по смисъла на чл. 42, т. 8 и чл. 44, ал. 1 ЗАНН и да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Излагат се съображения, че разпоредбата на чл. 167а, ал. 4 ЗДвП не е правна норма с административнонаказателен процесуален характер, доколкото систематически се намира в Глава пета на ЗДвП „ Права и задължения на службите за контрол и надзор

на пазара“ и не урежда реда за санкциониране на установените нарушения, а единствено предвижда задължение за Агенция "Пътна инфраструктура" да създава и поддържа информационна система, в която се издават и съхраняват докладите по ал. 3 и електронните фишове за нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в ЗДвП, като правилата за изграждане и функциониране на информационната система се приемат с решение на управителния съвет на Агенция "Пътна инфраструктура" и в информационната система могат да се съхраняват и съставени, но невръчени покани за съставяне на актове за установяване на административни нарушения, актове за установяване на административни нарушения и наказателни постановления за нарушения по чл. 179, ал. 3-3в, ако същите отговарят на изискванията за електронен документ и са подписани с квалифициран електронен подпис. Жалбоподателят поддържа, че редът за ангажиране на административнонаказателната отговорност на лицата е уреден едва в глава седма от закона и че именно там систематически се съдържат както съставите на административни нарушения, санкциите, така и редът за реализиране на този вид юридическа отговорност. Счита, че нормата на чл. 189ж, ал. 7 ЗДвП също не предвижда изрично възможността да бъде ползвана на този етап от редакцията на ЗДвП облекчената процедура за налагане на санкция с електронен фиш за нарушение като процесното, доколкото единствено предвижда влизането в сила на вече издадени електронни фишове, а не редът за тяхното издаване и нарушенията, които могат да се санкционират с тях. Според касатора е недопустимо да се приеме, че имплицитно законодателят е предвидил възможност за издаване на електронен фиш и за процесното нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, при положение, че единствената норма, която урежда такава възможност, е чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП и там такава процедура не е предвидена. Отделно от това, подчертава, че и четирите анализирани разпоредби - чл. 179, ал. 3б, чл. 189ж, ал. 1, чл. 189ж, ал. 7 и чл. 167а, ал. 4 ЗДвП са обнародвани в ДВ, бр. 105 от 2018г, като три от тях влизат в сила на 01.01.2019 г., а чл. 179, ал. 3б е с *vacatio legis* до 16.08.2019 г, поради което не може еднозначно да се приеме, че, е налице законодателен пропуск при определяне на нарушенията, за които може да се издаде електронен фиш, при положение, че съставите на тези нарушения са създадени заедно с приемането и на разпоредбата, предвиждаща издаване на електронен фиш само за някои от тях.

В касационната жалба се посочва, че не намира приложение чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, който урежда издаване на електронен фиш за всички нарушения на ЗДвП, заснети с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки. Твърди се, че в случая чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП е специален и предвижда издаването на ЕФ, заснето от електронната система по чл.167а, ал.3 от ЗДвП, какъвто е и настоящият случай. Според касатора липсва предвидена от законодателя възможност нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП да се санкционира с електронен фиш и че евентуални пропуски на законодателя не са основание за прилагане на закон по аналогия или разширително тълкуване в разрез с правилата на Закона за нормативните актове и чл. 46 от същия. С оглед приемането на чл.189е ЗДвП, в който е предвиден ред за санкциониране на нововъзникналите състави, касаторът счита, че не се касае нито за пропуск, нито за празнота и следва да се съблюдава именно този ред за санкциониране на нарушенията, а не да се търси аналогия по недопустим в правния мир ред и начин.

Твърди се и неправилност на обжалвания съдебен акт поради това, че съдът е

възприел, че електронният фиш е издаден в предвидената за това форма и образец, което не отговаря на обективната действителност. Жалбоподателят акцентира върху обстоятелството, че електронният фиш следва да отговаря на образца, утвърден със заповед № РД-11-4/23.01.2020 г. на председателя на Управителния съвет на Агенция "Пътна инфраструктура", тъй като нарушението е заснето и установено на 18.06.2021 г., но че процесният електронен фиш отговаря на образца, утвърден със заповед № РД-11-983/13.09.2021 г., в изпълнение на решение на Управителния съвет на Агенция "Пътна инфраструктура", обективизирано в протокол № 28765/21 от 09.09.2021 г., поради което не е спазена формата на електронния фиш, т.е., същият страда от най-тежката форма на незаконосъобразност на един властнически акт. Посочва, че образецът на електронния фиш, утвърден със заповед № РД-11-4/23.01.2020 г., е утвърден еднолично от председателя на Управителния съвет на Агенция "Пътна инфраструктура", а не на заседание на целия управителен съвет, съответно, че издаването на електронния фиш в противоречие на предвидените за това форма и ред се явява съществен порок на властническия акт, който не може да бъде saniран в последващо производство по обжалването му и също представлява индикация за нарушаването на давностните срокове.

Според касатора съдът лаконично е приел, че са спазени давностните срокове, без да е събрал доказателства в тази насока, въпреки изрично направените доказателствени искания. Позовава се на мотивите на Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. на ВАС по т.д. № 1/2013 г., съобразно които електронният фиш се приравнява едновременно към акт за установяване на административно нарушение (АУАН) и наказателно постановление (НП), но само по отношение на правното му действие, не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. Твърди, че в случая установяването на административното нарушение и неговото санкциониране, чрез издаването на електронен фиш, представлява особено производство, уредено в Закона за движение по пътищата, който се явява специален по отношение на ЗАНН, но законът не предвижда различни от ЗАНН давностни срокове за започване и приключване на производството, като счита, че срокът по чл. 34 ЗАНН за провеждане и приключване на производството в административната му фаза започва да тече от датата на заснемането с техническото средство. Подчертава, че разпоредбата на чл. 34, ал. 3 от ЗАНН е императивна и спазването на установените в закона срокове за провеждане на административната процедура е задължително, поради което издаването на електронен фиш или наказателно постановление след изтичане на предвидените в чл. 34 ЗАНН срокове, е съществено нарушение поради наличието на абсолютни процесуални пречки за продължаване на производството и е достатъчно основание за отмяна на обжалвания акт като незаконосъобразен, като в подкрепа изложеното е цитирана и релевантна съдебна практика.

На следващо място, сочи се, че районният съд формално е отбелязал, че електронният фиш съдържа всички изискуеми реквизити по чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП. Видно от електронния фиш, не е ясно къде е осъществено нарушението, каква такса не е заплатена, какъв е нейният размер, характеристиките на превозното средство, както и какво точно нарушение е извършено - незаплащане или допускане. Навеждат се доводи, че не се установява безспорно дали жалбоподателят е наказан заради това, че е нарушил забраната по чл.102, ал.2 ЗДвП, като е допуснал движението на ППС, без едновременно да са изпълнени задълженията по установяване размера и по заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 ЗП, или заради това, че не е заплатил дължимата

пътна такса. Сочи се в тази връзка, че жалбоподателят е сключил договор за заплащане на пътни такси, оборудвал е превозното средство с бордово устройство, което да предава тол данни и е осигурило финансови средства по този договор за заплащането на дължимите тол такси т.е., че дружеството е положило всички усилия да изпълни вменените му задължения за недопускане неизпълнение на задължението за заплащане на дължимата винетна такса и респективно говори за добросъвестност при действията му.

Жалбоподателят изтъква, че в закона не е предвидено нарушение за частично заплащане на тол такси, както и относно декларираните брой оси на превозните средства, ползващи платената пътна мрежа. Отбелязва, че техническите средства, част от електронната система, измерват величини, поради което съставлява законодателен пропуск обстоятелството, че не са въведени изрично в Закона за измерванията, именно в тази връзка е направил нарочно доказателствено искане в т. 2 и т. 3 от жалбата, които искания не са допуснати от съда с лаконично отбелязване, че тези технически средства не подлежат на техническа проверка. Според касатора неправилно решаващият съд се е позовал само на устните твърдения на процесуалния представител на Агенция "Пътна инфраструктура", че камерите на тол-системата не измерват величини, респективно е закрепил и това невярно твърдение в своето решение. Соци, че съгласно чл. 13 от Закона за измерванията Министерският съвет приема наредба за наименованията, означенията и определенията на единиците по чл. 11, ал. 1 и за правилата за изразяване и обявяване на резултатите от измерването, както и че в изпълнение на тази законова норма е приета Наредба за единиците за измерване, разрешени за използване в Република България /Наредбата/. Изтъква, че съгласно чл. 7 от посочената наредба основни единици за измерване са метър и секунда, чиито производни единици са километър, респективно час и минути, както и че съгласно § 1, т. 27 от Закона за измерванията „средство за измерване“ е техническо средство, което има метрологични характеристики и е предназначено да се използва за измервания самостоятелно или свързано с едно или повече технически средства. Намира, че въз основа на тези разпоредби може да се направи единственият верен извод, че техническите средства, част от системата, са средства за измерване, защото измерват величини - място, дата и час на нарушението, респективно, следва да бъдат сертифицирани и преминали проверка по Закона за измерванията, за да може всички доклади и снимки да бъдат годни доказателствени средства. Твърди, че от снимков материал не може да се прави извод, че не е заплатена тол такса.

Аргументира се, че съгласно европейското законодателство - Директива (ЕС) 2019/520 на Европейския парламент и на Съвета от 19 март 2019 година за оперативната съвместимост на електронни системи за пътно таксуване и за улесняване на трансграничния обмен на информация за неплащане на пътни такси в Съюза и Делегиран регламент (ЕС) 2020/203 на Комисията от 28 ноември 2019 година за класифицирането на превозните средства, задълженията на ползвателите на европейската услуга за електронно пътно таксуване, изискванията за съставните елементи на оперативната съвместимост и минималните критерии за допустимост на кодифицираните органи, техническите средства, които установяват нарушението следва да преминават технически проверки и да са законосъобразно въведени в експлоатация, като техническата им годност и експлоатацията им следва да се проверяват от независими органи. Изтъква, че тези европейски източници на правото имат пряко приложение и невъвеждането им в национални източници не означава, че

техническите устройства не подлежат на такива проверки, като видно от цитираните европейски актове, това е изрично въведено и следва да бъде съблюдавано от националните административни органи. Сочи, че съгласно вътрешните правила на Националното тол управление, публикувани на интернет страницата на Агенция "Пътна инфраструктура", всички тези дейности по поддръжка и експлоатация се извършват от отдел към Националното тол управление, което изобщо не е независим орган. Намира, че като не е изследвал всички тези елементи, съдът е допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила и е постановил неправилно съдебно решение.

Друга неправилна констатация в обжалвания съдебен акт според жалбоподателя е във връзка с мястото на нарушението. Според жалбоподателят посочването на „път А-6 км 50+427“, като място на извършване на нарушението се явява неясно, неточно и неправилно. След като не е посочено номерът на тол сегмента или неговото наименование, жалбоподателят счита, че остава непонятно, че посоченото място на нарушението е правилно индивидуализирано и попада под обхвата на платената пътна мрежа, възпрепятства се контрола за законосъобразност. извършван от съда, както и ограничава и засяга правото на защита на санкционираното лице, поради което и електронният фиш следва да бъде отменен. Сочи, че място на нарушението като „път А-6 км 50+427“ не съществува, като в подкрепа на това твърдение е представено копие от писмо, изпратено от Областно пътно управление С., депозирано по друго производство, в което административният орган ясно посочва, че към настоящия момент път А-6 не разполага с отсечка 50+427, тъй като е процес на изграждане.

Касаторът сочи, че един от най-съществените пороци на съдебното решение е прилагането на чл. 189е, ал. 9 ЗДвП в съдебното производство, тъй като нито електронният фиш се ползва с доказателствена стойност относно възприетите в него фактически положения, нито докладите по чл. 167а от ЗДвП се ползват с отнапред задължителна доказателствена сила, дадена им от материалния закон в съдебния процес. Аргументира се, че по силата на чл. 14, ал. 2 НПК във вр. с чл. 84 ЗАНН доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила, с оглед което в съдебното производство предвидената в чл. 189е, ал. 9 от ЗДвП доказателствена сила на справка по чл. 189е, ал. 8 ЗДвП, досежно отразените в нея данни, не може да има за последица нито отпадане на задължението на санкциониращия орган да установи и докаже извършването на твърдяното нарушение, нито възлагане в тежест на наказаното лице доказването, че не е допуснало вмененото му нарушение. Дори и да се приеме, че докладите за извършените нарушения, установени чрез електронната система за събиране на пътни такси, представляват доказателствено средство, то те не се ползват с презумптивна доказателствена сила в съдебното производство, като всички обстоятелства, имащи значение за съставомерността на нарушението, подлежат на доказване, т.е., в тежест на наказващия орган е да установи всички обстоятелства, които са станали основание за ангажиране на отговорността на санкционираното лице.

Според касатора въззивният съд, давайки отнапред доказателствена сила на всички доказателства, представени от Агенция "Пътна инфраструктура", прави безсмислено обжалването на санкционните актове и прехвърля доказателствената тежест на жалбоподателя, а не на органа, който е натоварен по закон с това свое задължение, който притежава властнически функции и правомощия да се сдобие с всички необходими доказателства, за да обоснове своето обвинение. Посочва, че задължение

на административнонаказващия орган е да установи по несъмнен начин нарушението и неговия извършител, тъй като в противен случай актът на административнонаказващия орган се основава на предположения, а това представлява съществено процесуално нарушение, водещо до ограничаването на правото на защита на санкционираното лице. Счита, че подобно на разпоредбата на чл. 303, ал. 1 НПК, приложима субсидиарно по силата на чл. 84 ЗАНН, издаденият електронен фиш не може да почива на предположения и в тази връзка поддържа, че неправилното разпределение на доказателствената тежест е съществено нарушение, което винаги води до неправилност на съдебния акт, какъвто е и настоящият случай.

На следващо място, твърди се, че първоинстанционното решение е неправилно и следва да бъде отменено и поради това, че съдът не е коментирал и изложените аргументи в жалбата относно приложимостта на Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 година относно подробните задължения на доставчиците на Европейската услуга за електронно пътно таксуване /ЕУЕПТ/, минималното съдържание на заявлението за област на Европейската услуга за електронно пътно таксуване, електронните интерфейси, изискванията за съставните елементи на оперативната съвместимост и за отмяна на Решение 2009/750/ЕО, което отново се явява основание за отмяна на обжалвания акт. Мотивира се, че съдът дължи произнасяне по всички наведени твърдения, в противен случай актът му се явява необоснован. Сочи, че приложението на европейските източници на правото е пряко свързано с целта на наказанията във връзка с тол таксите и спазването на принципа за пропорционалност.

Поддържа, че размерът на имуществената санкция е в разрез с чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, което отново не е обсъдено от районния съд. Сочи, че чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО въвежда задължение за държавите-членки установените наказания за нарушение на директивата да бъдат ефективни, съразмерни и възпиращи. Пзовава се в тази връзка на практиката на СЕС по съединени дела С-497/15 и С-498/15. Отбелязва, че предвидената санкция чл. 179, ал. 3а ЗДвП е абсолютно определена, т.е., фиксирана и не предвижда възможност за преценка на конкретните факти и тежестта, съответно, предвиденото в този фиксиран размер наказание противоречи на чл. 9а от Директива 1999/62 поради нарушение на изискването за пропорционалност. Съдът е следвало да приложи пряко чл. 9а от Директива 1999/62, като определи наказание в съответствие с принципа за пропорционалност. Сочи, че наложеното наказание надхвърля границите на необходимото за постигане на целите на Закона за движението по пътищата в смисъла на чл. 5, § 4 от Договора за Европейския съюз. Според касатора по делото липсват доказателства относно размера на незаплатената такса, дали не е заплатена в действителност, дали е поради техническа грешка или липса на обхват, за да се проследи колко пъти наложената санкция надвишава дължимата тол такса и предоставена ли е възможност, съгласно Регламента, да бъде заплатена предварително, преди да се предприемат принудителни мерки в тази насока, които обстоятелства не са обследвани от съда, поради което и същият е постановил неправилно съдебно решение.

В касационната жалба се навеждат доводи, че в настоящия случай е допустимо да бъде приложен чл. 28 ЗАНН, ако съдът счете, че електронният фиш е законосъобразен, тъй като към датата на извършване на нарушението - 10.01.2021 г.,

легалната дефиниция на понятието "маловажен случай", предвидена понастоящем в § 1, т. 4 от ДР на ЗАНН (нова-ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.), не е била част от действащото право и поради това при изясняването му следва да се съобразява субсидиарното приложение на НК. Намира, че приложението на чл. 28, б. "а" ЗАНН в случая не се изключва от разпоредбата на чл. 189з ЗДвП, според която за нарушенията по този закон не се прилагат чл. 28 и чл. 58г ЗАНН. В случая електронният фиш е оспорен пред съда и не е влязъл в сила, като междувременно е последвало влизането в сила на закон - чл. 189з от ЗДвП, който се явява по-неблагоприятен за нарушителя, поради което въведеното с него ограничаване в обхвата на приложното поле на чл. 28 ЗАНН и изключване от него на нарушенията по ЗДвП няма да намери приложение.

По тези съображения се прави искане за постановяване на решение, с което да се отмени решение № 4659/05.12.2022 г. по а.н.д. № 10853/2022 г. по описа на Софийски районен съд, като неправилно поради нарушение на материалноправните разпоредби, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и наложеното наказание е явно несъразмерно, като вместо това се отмени електронен фиш за налагане на имуществена санкция с № [ЕГН] като незаконосъобразен. Претендира разноси по делото.

Ответникът Агенция "Пътна инфраструктура", редовно призован, не се представлява в съдебното заседание и не взема становище по подадената касационна жалба.

Представителят на СГП излага становище за неоснователност на касационната жалба. Административен съд София-град, XXI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Предмет на обжалване е решение № 4659/05.12.2022 г., постановено по анд № 10853/2022 г. по описа на [Софийския районен съд, с което е потвърден електронен фиш № [ЕГН]/18.06.2021 г. за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 ЗП, с който на жалбоподателя „Дриймс Транс“ ЕООД е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 2500 лева за нарушение по чл. 102, ал. 2 ЗДвП на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 във връзка с чл. 179, ал. 3б ЗДвП.

Въззивният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 18.06.2021 г., в 20:48 часа, е установено нарушение № C532A19CB7BE1538E053021F160A304C с ППС влекач „М. АКТРОС“, регистрационен номер СВ4951РМ, с технически допустима максимална маса 19000, брой оси 2, екологична категория ЕВРО 6D, без ремарке, в [община], за движение по път А-6 км 50+427, с посока намаляващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС частично не е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, тъй като за посоченото ППС има тол декларация за преминаването, но платената категория е по-малка от измерената. Нарушението е установено с устройство № 10182, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, намиращо се на път А-6 км 50+427. Собственик на МПС е „ДРИЙМС ТРАНС“ ЕООД.

При така установената фактическа обстановка СРС е счел, че изготвените с техническото средство и системи, заснемащи и записващи датата, точния час на

нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки и разпечатки на основание чл.189, ал.15 от ЗДвП се приемат като веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес, като е приел, че събраните по делото доказателства са логични и непротиворечиви. Не са налице процесуални нарушения относно липсата на реквизити на електронния фиш. Предвид това и като е приел, че не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл.10, ал.1 от ЗП според категорията на ППС, в случая се касае за установено по несъмнен начин нарушение. Приел е, че наказващият орган правилно е определил и приложил санкционната разпоредба.

При тези мотиви СРС е потвърдил обжалваното наказателно постановление.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо, но е неправилно. Основателен е доводът в касационната жалба, че СРС не е допуснал направените от санкционираното лице доказателствени искания, без наличието на мотиви в тази насока, като по този начин го е лишил от възможността пълноценно да осъществи правото си на защита и не е изпълнил задължението си за обективно, пълно и всестранно изясняване на обстоятелствата по делото.

В тази връзка следва да се посочи, че НПК, приложим в производството по обжалване на наказателните постановления пред районния съд по силата на чл. 84 ЗАНН, вмениява в задължение на съда да вземе всички мерки, за да осигури разкриването на обективната истина - чл.13, ал.1 НПК. Изпълнението на това задължение налага съдът да изясни всестранно и пълно всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото. Съгласно чл. 107, ал. 2 НПК съдът събира доказателствата по направените от страните искания и по свой почин, когато това се налага за разкриване на обективната истина.

В хода на съдебното следствие пред Софийския районен съд не са събрани доказателствата, поискани от жалбоподателя с жалбата относно образаца на електронния фиш, с оглед спазване на изискванията на чл.189ж, ал.1, предл. последно от ЗДвП. Съдът е бил длъжен да изследва въпроса дали електронният фиш е издаден в предвидената за това форма и ред, като обсъди дали същият е издаден в съответствие с разпоредбите на ЗДвП. На следващо място, съдът не е обсъдил поисканите от жалбоподателя доказателства относно техническата изправност на заснемащото устройство, дали същото е въведено в експлоатация, както и точното му местонахождение на републиканската пътна мрежа. Съдът, като инстанция по същество, е бил длъжен да попълни делото с всички относими доказателства, като неправилно установената от въззивния съд фактическа обстановка и липсата на мотиви относно относими към извършеното нарушение факти е пречка за настоящата инстанция да провери законосъобразността на изводите на СРС, доколкото съгласно разпоредбата на чл. 220 АПК касационната инстанция преценява приложението на материалния закон въз основа на фактите, установени в обжалваното решение.

Въззивният съд е бил длъжен да установи по силата на служебното начало съществените за спора обстоятелства чрез събиране на необходимите и допустими доказателства. Неизпълнението на тези задължения, произтичащи от разпоредбите на чл. 13 и чл. 107, ал. 2 НПК, съставлява съществено процесуално нарушение. По този начин е допуснато и нарушение на чл. 14, ал. 1 НПК, тъй като съдът е постановил решение, което не е основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото.

Делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд. При

новото разглеждане на делото решаващият съд следва да осъществи цялостен контрол за законосъобразност на обжалваното наказателно постановление, като бъдат събрани описаните в настоящото решение писмени доказателства, като съдът следва да анализира събраните по делото доказателства и установи фактическа обстановка, съобразно приетото за извършено нарушение, въз основа на която да изведе обосновани правни изводи по същество на спора, като обсъди и мотивирано се произнесе по всички направени от жалбоподателя възражения. В зависимост от изхода на делото въззивният съд следва да се произнесе и по въпроса за разноските в настоящата инстанция.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 и чл.222, ал.2, т.1 АПК, вр. чл.63в ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 4659/05.12.2022 г. по а.н.д. № 10853/2022 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 104-ти състав, с което е потвърден електронен фиш №[ЕГН] на Агенция „Пътна инфраструктура“.

ВРЪЩА ДЕЛОТО за ново разглеждане от друг състав на Софийския районен съд. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.